

РЕШЕНИЕ

№ 1733

гр. София, 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1115** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на жалба на К. Б. К., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед №513з-8614 от 15.11.2018 г. на директора на СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение.

С Решение № 3834 / 06. 06. 2019 г. по адм. д. № 12929 / 2018 г. по описа на АССГ, е отхвърлена жалбата на К. срещу горепосочената заповед. Решението на АССГ, е оставено в сила с Решение № 2491 / 17. 02. 2020 г. по адм. д. № 9772 / 2019 г. по описа на ВАС- V отделение.

С Решение № 194 / 07. 01. 2021 г. по адм. д. № 10842 / 2020 г. по описа на ВАС – петчленен състав, са отменени горепосочените съдебни решения, на основание чл. 239, т. 1 и т. 3 от АПК и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен. Твърди се, че при издаване на оспорваната заповед са нарушени административно производствените правила, допуснати са противоречия с материалните разпоредби, както и че проверката е извършена непълно и не са изяснени всички обстоятелства по случая. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед.

Ответникът – директора на СДВР, чрез процесуалния си представител, моли съда да остави жалбата без уважение и да постанови решение, с което да потвърди като законосъобразна заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Подробни

съображение излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят К. Б. К. е заемал длъжността старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към ОЗ РУ при СДВР.

Със заповед №513з-5999 от 07. 08. 2018 г. на директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство.

С покана рег.№513р-68583 / 15. 08. 2018 г. К. е поканен да даде писмени обяснения, като на 20.09.2018г. е изслушан от дисциплинарно-разследващия орган.

На 04.10.2018г. с рег.№ 82799 е изготвена от комисията обобщена, която е връчена на К. и с която е предложено наказание „уволнение“.

На жалбоподателя е връчена покана от 04.10.2018 г. да се запознае с обобщената справка и да даде обяснения.

На 08.10.2018г. комисията се произнася със становище рег.№83836 от 08.10.2018г., с което предлага на директора на СДВР на жалбоподателя да се наложи на основание чл.194, ал.2 т.4 от ЗМВР дисциплинарно наказание „уволнение“.

Със Заповед №513з-8614 от 15.11.2018 г. на директора на СДВР, на К. К. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Заповедта е връчена на 19. 11. 2018 г.

С жалба вх. № 33993 / 30. 11. 2018 г. по описа на АССГ, е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по съдебен ред.

В заповедта е посочено, че К., е бил назначен в наряд от 19.00 ч. на 05.07.2018г. до 7.00ч. на 06.07.2018г., пост А4 на първа тераса от западната страна на НДК, като е станал свидетел на деяния, които не е докладвал по надлежен ред и с действията си е нарушил чл.150, ал.2 от ЗМВР и т.8 и т.11, т.15, т.19, т.20, т.24, т.64 и т.83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ЗМВР, утвърден със заповед №8121з-348 от 25.07.2014г., както и не е изпълнил задължения вменени му в раздел II на длъжностната му характеристика.

Посочено е, че К. е бил в помещението за отдих, където е стреляно от Н. К., проектилите пробивали входната врата, на цитираното помещение, като три от тях пробиват стъклото над вратите, находящи се срещу служебното помещение и водещи към асансьорите. К. огледал дупките от външната страна, след което вземайки от Б. черно тиксо заличава дупките. Посочено е, че това деяние е извършено умишлено, тъй като е съзнавал обществено-опасния му характер и е допускал последиците му, тъй като нормалното обществено очакване е полицейските органи да предотвратяват престъпленията и да служат за пример, а не да скандализират с поведението си извършвайки правонарушения. Това деяние по прикриване на следите е станало достояние на граждански лица - М., К. и Л.. Посочено е, че чрез действията си –неуведомяване за извършеното нарушение и прикриването му - служителят К. К. е нарушил т.19 /да пази доброто име/, т.20 /да насърчава хората да спазват закона/, т.24 да изпълнява стриктно служебните си задължения/, т.64 /да дава отчет на ръководителите си/ и т.83 /да не прикрива правонарушения/ от ЕК, което е тежко нарушение на службата именно предвид достоянието му пред трети лица, поради което му е наложено наказание уволнение по чл.203, ал.1 т.13 от ЗМВР за деяния несъвместими с етичните правила, уронващи престижа на службата.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния по смисъла на чл. 204, т. 3 от ЗМВР орган – директора на СДВР, в сроковете по чл. 195, ал.1 от с. з. и в предвидената в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР форма.

При издаването обаче на оспорената заповед, е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Настоящото производство е образувано след като с влязло в сила решение Решение № 194 / 07. 01. 2021 г. по адм. д. № 10842 / 2020 г. по описа на ВАС – петчленен състав, е отменил на основание чл.239, т.1 и т. 3 от АПК, Решение № 3834 / 06. 06. 2019 г. по адм. д. № 12929 / 2018 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 2491 / 17. 02. 2020 г. по адм. д. № 9772 / 2019 г. по описа на ВАС - V отделение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

Както е посочил петчленният състав на ВАС в цитираното по - горе решение, с което е отменил влязлото в сила решение за потвърждаване на заповедта за дисциплинарно уволнение, следва да се вземе предвид като ново обстоятелство съдържанието на влязло в сила решение № 4865/27.04.2020 г. по адм. дело №9915/2019 г. на тричленен състав на Върховен административен съд, пето отделение, с което е отменено първоинстанционното решение на АССО и е отменена заповедта, с която на Н. К. е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за описаната по - горе нерегламентирана стрелба. Предвид изложените констатации в решение №4865/27.04.2020 г. по адм.дело №9915/2019 г. на тричленен състав на Върховен административен съд, пето отделение, че револверът на К. марка S. & W., калибър 38 S & W, S., с фабричен номер SFC9816, не е произвеждал изстрел след последното му почистване и съответно не е установено К. да е стрелял с него за времето от 19,00 часа на 05.07.2018 г. до 07,00 часа на 06.07.2018 г. в сградата на НДК в [населено място]. Поради изложеното и твърденията на К., че не е бил свидетел на подобна стрелба от К., не могат да се квалифицират като нарушение на етичните правила и съответно давайки обяснения в този смисъл не е осъществил състав на дисциплинарно нарушение, поради което оспорената от него заповед е материално - правно незаконосъобразна.

Изцяло в този смисъл, за отчитане последиците от влязлото в сила решение за отмяната на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на К., са възприети и от друг състав на ВАС, по отношение на друго лице, което също е наказано, че не е докладвал за извършеното от К. нарушение. С Решение № 1331 / 02. 02. 2021 г. по адм. д. № 12225 / 2020 г. по описа на ВАС – V отделение (отново след производството по отмяна на влязло в сила решени), е оставено в сила решение №3369/17.05.2019 г. по адм. дело № 12938/2018 г. на Административен съд - София – град, с което е отменена Заповед №513з - 8613/15.11.2018 г. на директора на СДВР, по жалба на Б. К..

В този смисъл следва да се отчете, че К. е наказан, не за извършено от него противоправно деяние, а за това, че след като е станал свидетел на извършеното такова от Н. К. (описаната по-горе стрелба в стаята за инструктаж) не е докладвал по

надлежащия ред. Доколкото с влязло в сила решение на тричленен състав на ВАС е прието, че К. не е извършил посоченото деяние, то и К. не е имало какво да докладва, съответно не е налице нарушение на Етичния кодекс.

Само за пълнота следва да се отбележи, че според настоящия съдебен състав са основателни доводите изложени в жалбата, че в оспорената заповед липсва коректно посочване на времето на извършване на нарушението, което представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Видно от обясненията на К., същия във връзка с изпълнение на служебните си задължения, на няколко пъти е влизал и излизал от стаята за инструктаж и почивка. Доколкото в оспорената заповед въобще не се сочи кога в интервала от 19.00 ч. на 05.07.2018 г. до 07.00 ч. на 06.07.2018 г. са произведени изстрели от страна на К., не може да се провери дали в действителност К. се е намирал по това време в стаята за инструктаж и съответно станало ли му е известно за извършените деяния, които е следвало да докладва. В този смисъл, след като липсва посочване на точния час на проведените изстрели, изготвената експертна справка от системата за видеонаблюдение, макар и да сочи, че К. се е намирал в стаята за инструктаж, не доказва, че това е станало именно по времето на изстрелите. В същото време, макар и да се вижда от записите от камерите, че К. облепва с черно тиксо дупките, същият не отрича този факт, но твърди, че го е направил по молба на М. Б., който направил дупките с ловна прашка, като това изцяло се подкрепя именно от обясненията на Б.. След като липсва точно посочване на датата на изстрелите, остава недоказан факта, че К. е присъствал при изстрелите, като само по себе си липсата на изискуем от закона реквизит на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като ограничава правото на защита на жалбоподателя и възможността да ангажира доказателства, че по това време (неизвестно кога) същият се е намирал на друго място.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материални норми - отменително основание по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора ще следва ответника да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски, каквито обаче по настоящото дело няма направени, поради което такива не се присъждат. Съгласно указанията дадени с Решение № 194 / 07. 01. 2021 г. по адм. д. № 10842 / 2020 г. по описа на ВАС – петчленен състав, инстанцията по същество следва да се произнесе по разноските, направени в производството по отмяна на влязло в сила решение. Видно от представения списък на разноските, се претендират такива в размер на 30 лв. държавна такса за производството по отмяна и 1800 лв. адвокатско възнаграждение. От страна процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Съгласно чл. 9, ал. 4, изр. II от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималния размер в производство по отмяна е не по-малко от 500 лв., поради което съдът намира, че следва да определи разноски в размер близък до минималния, а именно – 600 лв. В случая са касае за особено производство, без определен материален интерес, проведено е само едно съдебно заседание, като не са събирани доказателства, поради

което следва да се присъди посочения по-горе размер от 600 лв., както и внесената държавна такса в размер на 30 лв. Действително налице са доказателства за плащане на пълния размер на възнаграждението, но страната която е решила да заплати нереално високо възнаграждение, не може да има разумни очаквания, че същото ще ѝ бъде възстановено изцяло с оглед наличието на възможност същото да се ограничи при направеното възражение за прекомерност.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. Б. К., ЕГН [ЕГН], Заповед №513з-8614 от 15.11.2018 г. на директора на СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – С., [улица], да заплати на К. Б. К., ЕГН [ЕГН], направените по по адм. д. № 10842 / 2020 г. по описа на ВАС – петчленен състав, разноски в размер на 630 (шестстотин и тридесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: